

မှားခဲ့တာတို့ရင်

ရာရ်ဦးသာ

အပိုင်း(၁)

"ဦးကြီးရေ လာကြည့်ပါဦး၊ ကိုချမ်း သတိရလာပြီတော့"

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ရီမာရဲ့ ဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်သံကြောင့် ခြံထဲက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်စကားပြောနေကြသော ရွာလူကြီး ဦးထောက်နှင့် ရွာထဲက လူတချို့ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာကြလေသည်။

"အား ကျွတ်ကျွတ်"

"ဖြည်းဖြည်းထပါတော် ခေါင်းထိထားတော့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါဦးမယ်"

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်အောင် မူးနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်နေလေ၏။ အားယူပြီး ဖွင့်လိုက်သော မျက်လုံးတွေဟာ အလင်းရောင်ကြောင့် ချက်ချင်းပြန်မှိတ် လိုက်မိသည်အထိ စူးရှလွန်းနေသည်။

အခန်းဝမှ အသံတွေကြောင့် ထပ်မံအားယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

"ဟင် ... အဲဒါဘယ်သူတွေလဲ"

သူ့အသံတိုးလျလျပေမဲ့ အနားမှာ ရှိနေသော ရီမာက ...

"ရွာလူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေတော့ ရှင်တို့လင်မယားကို ဦးလေးက ဆေးကုပေးထားတာ"

ရီမာအပြောကို နားမလည်တဲ့ မျက်နှာထားနှင့် မျက်မှောင်ကုတ်နေသော သူ့အနားသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး တိုးကပ်လာသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်မိသည်။ သို့ပေမဲ့ ...

"ကျုပ်တို့ကို မကြောက်ပါနဲ့ မင်းတို့ကို မြစ်ကမ်းနားမှာ သတိမေ့နေတာ တွေ့လို့ ဟောဟိုက ကိုကံမြင့် ကယ်ထားတာ အခုကတော့ သူကြီးအိမ်မှာ ပေါ့ မင်းတို့ သတိလစ်နေတာ တစ်ပတ်တောင် ရှိပြီရယ်"

"တစ်ပတ်တောင် ဒါနဲ့ အန်တီတို့က ကျွန်တော့်ကို သိလို့လား"

သူ့အမေးကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးက အံ့သြသလို ပုံစံနှင့် မျက်လုံးပြူးသွား လေသည်။ ပြီးနောက် အမျိုးသမီးက အသားဖြူဖြူ ပုတိုတို လူဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွား ပြန်လေ၏။ ထိုရွာလူကြီးဆိုသည့် လူလည်း သူ့အားမယုံနိုင် သလို ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ငါ့တူတို့ကို ဦးကြီးတို့ မသိပါဘူး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က မိုးသက်လေပြင်း ကျလို့ သမ္ဗန်တွေ မှောက်ကုန်တယ် ကြားရတယ်ကွဲ့ မင်းတို့လည်း အဲဒီ အထဲပါတယ် နေမှာပေါ့ ဦးကြီးတို့ ရွာမြစ်ကမ်းမှာ သတိလစ်လျက်သား လာတင်နေတာပဲ ဒါ့ကြောင့် ဦးကြီးတို့ ကူညီပေးထားတာပါ"

"ဒါပေမဲ့ စောစောက ကျွန်တော့်ကို ကိုချမ်းလို့ ခေါ်လိုက်သံကြားတယ်"

"ဪ ... ဒါလား ဒီလိုရှင် ရှင်တို့ရောက်နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဟိုလူ ... ဟိုအမျိုးသမီးလို့ မခေါ်ချင်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ဘာသာ နာမည်ပေးထားတာပါ ဒါနဲ့ရှင်နာမည်က ဘာလဲဟင်"

ရီမာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးမေးတာကို ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေဖို့ နာမည်ရှာမရ။

"နာမည် ... ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ဘာမှ မသိတော့ဘူးအား ... ခေါင်း ခေါင်း မူးလိုက်တာ"

"ဟေ ... ရီမာသူ့နောက်ကျောကို ခေါင်းအုံးခုပေးလိုက်ချည် ငတိုးဘယ် ရောက် သွားပြီလဲ ဆေးဆရာ အမြန်သွားခေါ်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့သူကြီး"

သူ့အား အားလုံးက စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေကြသည်။ မသိပါဘူး ပြောနေကြပေမဲ့ သူတို့ပုံစံတွေက တရင်းတနှီးနှင့် ဝိုင်းဝန်းစိတ်ပူ နေကြလေ၏။

သူ့မျက်လုံးတွေက သူ့ဘေး မလှမ်းမကမ်းတွင် ပက်လက်အနေအထားနှင့် မေ့မြောနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကျသွားလျက်.....

မျက်နှာမှာ စုတ်စုတ်ဖြူနေကာ ခေါင်းတွင်လည်းသူ့လို ပတ်တီးစည်းနှင့် ဖြစ်ပြီး ပါးပြင်တွင် ခြစ်ရာတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

ရင်းနှီးတဲ့ ပုံစံရှိပေမဲ့ သူမကို သူမသိပါ။ သို့သော် ဒီကလူတွေက သူတို့အား လင်မယားလို့ ပြောဆိုနေကြသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့် ...

သူစိုက်ကြည့်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး စောစောက ခပ်သွက်သွက် အမျိုးသမီးက မေ့နေတဲ့ သူမအနား ပြောင်းထိုင်ရင်း

"ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ မင်းမိန်းမ သတိပြန်ရ လာမှာပါ ကျုပ်တို့ရွာက ဆေးဆရာက သိပ်တော်တယ် မအေးကမင်းလို့ မဟုတ်ဘူး တစ်ခါတစ်ခါ ထထအော်တယ် ကြောက်လို့ပါတို့ မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့တို့ ဆိုပြီးတော့ပေါ့ တော်သေးတယ် ဒီကလေးမ မင်းရှိနေလို့

မင်းတို့ကို တွေ့တုန်းက သတိလစ်နေကြပေမဲ့ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင် ထားတာမလို့ ကိုကံမြင့်တောင် သူ့ယောက်ျားအားကြီးနဲ့ မနည်းဆွဲဖယ် လိုက်ရတာ"

သူ့ကို ကြည့်ပြောနေပေမဲ့ မေ့နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နဖူးလေးကို ဖွဖွပွတ် သပ်နေလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ စကားတွေကိုတော့ သူလုံးဝနားမလည်ပါ။ စဉ်းစားလို့လည်း ဘယ်လိုမှ မရဖြစ်နေခဲ့သည်။

အားလုံးလည်း သူ့အဖြစ်ကို အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေကြပြီး တီးတိုးစကားများ ဆိုနေကြသည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ဆေးဆရာဆိုသူ ရောက်လာပြီး သူ ခေါင်းက ပတ်တီးကိုဖြည့်ကာ စစ်ဆေးပေးနေ လေသည်။

"လူလေးရဲ့ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်ပိုင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်သွား လို့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ် အတိတ်မေ့ရောဂါပေါ့ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး အကောင်းဆုံး ကုသပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

သူခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ သိစိတ်မှာရော မသိစိတ်မှာပါ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေသလို နယ်စိမ်းကို ရောက်နေသည်မို့ မလုံခြုံ သလိုလည်း ခံစားနေမိသည်။

"ဟင်း ဟင်း"

ညည်းသံထွက်လာတော့ အားလုံးလှည့်ကြည့် ဖြစ်ကြသည်။ မေ့မြောနေ သော မိန်းကလေးသည် တလွန့်လွန့်နှင့် လူးလိုမ့်လာသလို မျက်တောင်များ ကလည်း ပုတ်ခပ်လို့နေ၏။

"အ ..."

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ထိတ်လန့်သွားသည့် မျက်ဝန်းပုံရိပ်တွေကြောင့် အားလုံးစိုးရိမ် သွားကြသည်။ သူသည်လည်း ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် သူမကို ကြည့်နေမိ၏။ အကယ်၍သာ သူမ သတိကောင်းနေခဲ့လျှင် သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိနိုင်သည်မို့လား။

"မထနဲ့ မိန်းကလေး နေသာသလိုနေပါ"

"ဟင်း ဟိုသတ္တဝါရော"

"ဘယ်သတ္တဝါလဲ မိန်းကလေး စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထား ဆရာကြီးကို သေချာ ကြည့်စမ်း"

ဆရာကြီးဆိုသူပြောမှ သူမရဲ့ ဂနာမငြိမ်တဲ့ အကြည့်တွေက တစ်နေရာထဲ မှာ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ခေါင်းလည်း ချာချာလည်အောင် မူးနေလေသည်။ နှာခေါင်းတွင်လည်း စိမ်းသက်တဲ့ ဆေးရနံ့တစ်မျိုးကို ရနေ၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။ ခြေထောက်တွေသည် စောင်နှင့်အုပ်ခြုံထားသည့်တိုင် အေးစက်နေတဲ့ ခံစားချက်ကို ရနေလေ၏။

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ မိန်းကလေး ဘယ်ကလာသလဲ"

"ဟင်"

ဟိုဒီလိုက်ကြည့် နေပြန်၍ ဆရာကြီးက သူမမေးဖူးဖူးကို ဆွဲကိုင်ပြီး လူ တစ်ယောက်ကို သူမအား ထူစေသည်။

ငုတ်တုတ်ထိုင်သည့် အနေအထားရောက်တော့ ပက်တီးကို ဖြည့်ပါ တော့သည်။

"အင်း ဒဏ်ရာက မကျက်သေးဘူး မင်းလည်း သတိလွတ်သွားတယ်ထင် ပါ"

"ဗျာ သူလည်းကျွန်တော့်လိုပဲလား"

"မိန်းကလေးပုံ ကြည့်ရတာ အတော်ကြောက်လန့်နေပုံပဲ စိတ်ဂနာ မငြိမ် သေးဘူး ဒီတော့ သူလည်းမင်းလိုပဲ ဖြစ်နေတာ သေချာတယ် ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ခေါင်းဒဏ်ရာက မင်းလောက် မပြင်းထန်လို့ အမြန်သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားမှာပါ"

ပခြပ် တံတွေးမျိုးလိုက်သည်နှင့် လည်ချောင်းတွင် စူးစူးရှရှကြီး ဖြစ်သွား ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ ကျသွားလေသည်။ သူတို့ပြောနေတာတွေလည်း နားထဲမ ဝင်သလို ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက လုံးဝစိမ်းသက် နေခဲ့သည်။

"မအေး ... ရော့ ရေသောက်လိုက်ဦး"

မိမိမသိသော အမျိုးသမီးက ရေတိုက်သည် ဖြစ်လင့်ကစား ဟက်ထိုးကာ တဂျိုက်ဂျိုက် သောက်ချလိုက်တော့သည်။ ရေဖလား တစ်ဝက်ခန့်ရှိသည့် ရေများကုန်စင်အောင် မရပ်မနား သောက်လိုက်သည်မို့ အသက်ကိုပင် အခုမှ ၀၀လင်လင် ရှူရှိုက်နေရသည်။

ဒါ သူမရဲ့ အိမ်မဟုတ်မှန်း သိနေသည်မို့ ထရပ်လိုက်ပြီး စောင်ကိုပင် ခေါက်ပေးလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် သေသေသပ်သပ် တင်ထားပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ရှင့်"

"နေပါဦး မင်းက ဘယ်ပြန်မှာတုံး"

"ရှင် ဟို"

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေးတင်ပြီး တွေးဆနေပါသော်လည်း တွေးလေမပေါ်လေ မြင်နေမိသော မှုန်ဝါးဝါး မြင်ကွင်းတို့ကို သေချာအာရုံစူးစိုက် ကြည့်သော်လည်း ပိုပိုဝေးပြီး မမြင်ရတော့။

"ဟင့်အင်း မသိဘူး ဒါပေမဲ့ ပြန်မှဖြစ်လိမ့်မယ် ပြန်လိုက်ပို့ကြပါနော်"

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေ ကြလေသည်။ သူမဘယ်မှာ နေသလဲဆိုတာ ပြောလည်း တွေးနေသည့်တိုင် အမှန်တကယ်ပင် ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်များက အလုပ်မလုပ်တော့တာ ဖြစ်သည်။

"ဟိုမှာကြည့်ပါဦး အဲဒါတူမကြီး ယောက်ျားလေ မမှတ်မိဘူးလား သူလည်း တူမကြီးလိုပဲ ခေါင်းဒဏ်ရာနဲ့ အတိတ်မေ့နေတာပဲ ဦးကြီးတို့ တွေ့တုန်းက မင်းတို့ကို လက်တွဲလျက် တွေ့ခဲ့တာပဲ"

အရပ်ခပ်ပုပုနှင့် ဥပမိရုပ် ပြေပြစ်သော ဦးကြီးဆိုသူပြောမှ သူမဘေးကပ်လျက်က ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်လူကို သေချာကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

မြင်လိုက်မှ "ဟင်" ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မြင်ဖူးသလို ရင်းနှီးသလို ရှိလှပေမဲ့ မသေချာပါ။ ပြူးပြူးပြုပြင်ပင် ငုံ့ကြည့်မိတော့ ထိုလူ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ကျသွားလေသည်။

"အဲဒါ တောင့်ယောက်ျားပေါ့ ကိုချမ်းတဲ့ တောင့်ကိုတော့ မအေးလို့ ကျုပ်တို့တော့ ခေါ်ကြတာပဲ"

ရီမာက သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ဝင်ဖြေသလို အနားသို့ကာတရင်းတန်းနှင့် ပြုံးပြတော့ ပခြုပ်ခပ်လျော့လျော့ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မိမိယောက်ျားဟု ဆိုသူကို ဟုတ်ပါ့မလားလို့ တွေးတောနေမိသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း တတ်အပ် မပြောနိုင်ပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့် တွေ့တွေဝေဝေကြီးနှင့်သာ ကြည့်နေတော့ အကြည့်တွေက ဆုံနေကြပြီး ရင်ထဲတွင်လည်း နွေးထွေးသွားတာ ကိုယ်တိုင်သာသိ၏။

"ဆရာကြီး ဆေးပေးခဲ့မယ် မနက်ဖြန်တစ်ခေါက် ထပ်လာခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား"

ဆေးဆရာကြီး ဦးဝန်နပေးသော ဆေးထုပ်ကို သူကြီးဦးထောက် လက်ကမ်းယူပြီးနောက် ဆေးဆရာကြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ပထမပုံစံအတိုင်း သူတို့နား ဝိုင်းလာကြပြန်ပြီး လူထူးလူဆန်းများအား ကြည့်နေသလို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေကြသလား မပြောတတ်ပေ။ သေချာတာကတော့ အားလုံးပါးစပ် အဟောင်းသားများဖြင့်သာ

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က မန္တလေး အိုးတုတ်တန်း ဆိပ်ကမ်းတွင် မြပခြုပ် ထီးကလေးစောင်းလျက် သမ္ဗန်အထွက်ကို စောင့်စားနေစဉ် ကရောကပါး ပြေးလာသော မင်းမြတ်ဇာတာအား တွေ့လိုက်ရလျှင် နှာခေါင်းရှုံ့သွားရပြီး ထီးဖြင့် ကွယ်ထားလိုက်တော့သည်။

"အဲဒီသတ္တဝါနဲ့ ဘာလို့များ လာဆုံနေပြန်တာလဲ ကျစ် စိတ်ရှုပ်ဖို့ကောင်း တယ် အမလေး"

ပွစိပွစိနှင့် တီးတိုးပြောဆို နေရင်းက လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက် သဖြင့် ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားစဉ် လူတစ်ယောက် ထိန်းပေးထားခြင်းကို ခံလိုက် ရလေသည်။

လေသည် မိုင်လေးဆယ် နှုန်းလောက်ဖြင့် တိုက်ခတ်နေပြီး လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ထက် လှိုင်းလုံးများ ကြီး နေသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

"ကျေးဇူးတင် ... ဟင် ဇာတာ"

"ပခြုပ် နင်ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ပခြုပ်ကတော့ အစောထဲက မြင်ထားပြီးသားမို့ အံ့သြရောင် မပြတော့ပေ မဲ့ သူကတော့ မထင်မှတ်ထားသည့် နေရာတွင် သူမအား တွေ့လိုက်ရခြင်း ကို လွန်စွာအံ့သြနေပုံ ပေါ်ပါ၏။ မိုးသည်လည်း တဖြောဖြောနှင့် သည်းထန် စွာရွာချ လာသဖြင့် ထီးမဆောင်းထားသည့် သူ့ကိုယ်ပေါ် မိုးစက်များက ထိ တွေ့သွားလေတော့သည်။ မိုးမိပြီး သေမလို ဖြစ်နေရင်တောင် သူမထီးကို သူ့အားပေးဆောင်းမည် မဟုတ်။ သေသွားလည်း တစ်မီးငြိမ်းတာပဲရယ်လို့ နှလုံးပိုက်ပြီး သူမေးတာပင် ပြန်မဖြေဘဲ သမ္ဗန်ဦးတွင် တက်ထိုင်လိုက် သည်။

ထိုအခါ အနောက်က လိုက်တက်လာပြီး ပခြုပ်သမ္ဗန်ဦးတွင် နေရာ ယူထားသဖြင့် သူတက်ဖို့ အဆင်မပြေတော့၍ အတင်းတိုးတိုက်၍ တက် သွားလေတော့သည်။

"ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိဘူး ကြည့်ဦး သူ့ဖိနပ်နဲ့ ငါ့ဆံပင်စကို နင်းသွား

သေးတယ် သေနာကျ တောက်"

အခုချိန် ရန်တွေနေလည်း အသံတို့ မတိုးတော့။ မုန်တိုင်းကြေညာချက် ထုတ်ထားသည်ကို သိပါသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်တန် လောက်ပါဘူးရယ်လို့ သဘောပိုက်ပြီး အင်းဝသို့ သမ္ဗန်ဖြင့်သွားရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းနှစ်တုန်းက အတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ သွားလည်တာဖြစ် ပြီး အိမ်နဲ့ဝေးလေ ကောင်းလေဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်၏။ လက်ထပ်ရမ ည့် အရေးက ထွက်ပြေးလာကြသည့် သူတို့နှစ်ဦး သူတစ်လမ်း ကိုယ်တစ် လမ်း ထွက်လာကြပြီးတာတောင် ဘာလို့ခရီးတစ်ခုတည်း လာဆုံနေကြ သလဲ မသိတော့

သမ္ဗန်ဦးတွင် နှုတ်ခမ်းကိုစုထော်ပြီး ထီးကိုခပ်နှိမ့်နှိမ့် ဆောင်းထားသော မြပခြုပ်ကို တစ်ချက်မျက်နှာ ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖားလှားချထားပြီး အခုမှ အရှေ့သို့ စုကိုင်ထားလေသည်။ ဘယ်အချိန်ကြ ည့်ကြည့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အပိုးမကျိုးတာ ခုချိန်ထိပင်။

လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ကြသည့် မိဘများကိုလည်း အံ့သြလွန်းလှသည်။ ဘယ်တုန်းဘယ်အခါကမှ မတည့်ခဲ့ကြသည့် သူတို့နှစ်ဦးကို ဘာစိတ်နှင့် များ ပေါင်းစည်းစေချင် ကြသလဲဆိုတာ တွေးမရ။

လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်လျှင် သူမဆောင်းထားသော ထီးသည် ဖြစ်ထဲလွင့်ထွက် သွားလေသည်။ သမ္ဗန်သည်လည်း လှိုင်းလုံးများကြောင့် လူးခါနေပြီး ပါလာသမျှလူများ အော်ဟစ်နေကြတော့သည်။

မြပခြုပ်သည်လည်း နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်နေပြီး မအော် သော်လည်း ကြောက်နေပြီမှန်း ဇာတာသိလိုက်သည်။

"ပခြုပ် လာဒီကို ငါ့နားလာထိုင် လာပါဆို"

အတင်းဆွဲခေါ်တော့မှ အနားရောက်လာသည်။ သို့သော် စောစောက ကြောက်ရွံ့မှုပုံစံပျောက်လို့ အကြောတင်းမလေးက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ပင် မကြောက်သလို ဟန်ဆောင်နေပြန်သည်။

"လာမကိုင်နဲ့ ဟင်"

တော်ရုံအော်ပြောရုံဖြင့် မကြားရတဲ့ အခြေအနေမို့ အသားကုန် အော်ပြောရင်း လက်မောင်းကို လာကိုင်သည့် သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်စဉ် သူ့လက်သန်းကြွယ်က လက်စွပ်ကို မြင်သွားပြီး မင်သက်သွားရလေသည်။

"ဘာလို့ ဆင်တူဖြစ်နေရတာလဲ လက်စွပ်က အရင်လကမှ ဖေဖေက ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဝယ်ပေးထားတာကို"

ပေစောင်းစောင်း ကြည့်ပြီးပြောနေသော ပခြုပ်ရဲ့ စကားတွေကို သူမ ကြားပေမဲ့ လက်စွပ်ချင်း တူနေသည်ကို စဉ်းစားရ ခက်နေသည့်ပုံပင်။ သူလည်း အခုမှ သတိထားမိတာ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လက ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆိုပြီး ဖေဖေလက်ဆောင် ပေးထားသော လက်စွပ်လေးသာ ဖြစ်သည်။ ဆင်တူဝယ်ပေးတယ်လို့လည်း မကြားသိခဲ့ရပါ။ လက်သန်းကြွယ်သာ တော်သည့်လက်စွပ်ကို ဘာသဘောနှင့် ပေးသည်ကို ထိုစဉ်က လုံးလုံးမရိပ်မိခဲ့။ အခုမှ သိရှိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

"အမေရေ လုပ်ကြပါဦး သေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ အဟီးဟီး"

အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ရင်ဘတ်ထုပြီး ထအော်ငိုတော့ အားလုံးအကြည့်တွေ စုပြုံသွားရသည်။ ရာသီဥတု အခြေအနေကြောင့် ခရီးသည်က ခြောက်ယောက်သာပါပြီး ကောင်လေး နှစ်ယောက်ကတော့ ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး မြစ်ကမ်းစပ်ကို ကူးသွားကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မိုးခြိမ်းသံများ လှိုင်းပုတ်သံများ ဆူဝေနေပြီး

လောကတစ်ခွင်ကို မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ပိတ်ပိတ်မှောင်နေတော့သည်။ သမ္ဗန်လည်း စက်ရပ်သွားပြီး ကမ်းစပ်ကိုလည်း မမြင် ရှေ့သို့လည်း မမြင်ရ၍ တစ်ဖက်လာသည့် သင်္ဘောစက်လှေများဖြင့် တိုက်ခိုက်မိမည်စိုး၍ မြစ်လယ်တွင် ဝဲလည်လည် ဖြစ်နေတော့သည်။

"ပဲခူးပြည် ငါတို့ဒီတိုင်း ဆက်နေနေရင် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ် ငါတို့ကမ်းစပ်ကို ကူးသွားကြမယ် မဟုတ်ရင် လှေမှောက်ထဲပါပြီး သေလိမ့်မယ် ငါပြောတာကြားလား ပဲခူးပြည် မြေပဲခူးပြည်"

"ဟင့်အင်း ငါမကူးရဲဘူး မသွားဘူး ဟီးဟီး"

"မငိုနဲ့ ငါရှိတယ် နင်ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးနော် တစ်ခုခုဆို ငါ့လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ ငါ့ကိုခိုထား"

"ငါကြောက်တယ် ဇာတာရယ် ငါမသေချင်သေးဘူး"

"စိတ်ချ ငါလည်းနင့်ကို အသေမခံဘူး ပေးလက် ငါ့လက်ကို မလွှတ်နဲ့နော်"

"အင်း"

လက်နှစ်ချောင်းကို ယှက်သန်းလျက် အသက်ကို ခပ်ဝဝရှူကာ ရေထဲသို့ အတူခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မကြာမီ လှေလည်းမှောက်သွား လေသဖြင့် သီသီလေးလို့ ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကမ်းစပ်နှင့်သူတို့ ဘယ်လောက်အကွာအဝေးမှာ ရှိနေသလဲ မခန့်မှန်းနိုင်သလို ကြောက်အားပိုပြီး ခိုလိုက်လာသည့် ပဲခူးပြည်ကြောင့်လည်း ရှေ့သို့ ခရီးမတွင်ကျယ်လှ။

ထို့စဉ် နောက်ပါးဆီမှ ပြင်းထန်တဲ့ သစ်ကိုင်းရိုက်ခတ်မှုကြောင့် လောကတစ်ခွင် မှောင်မိုက်ရုံမက အသိစိတ်တွေပါ လွတ်သွားပြီး အမှောင်ဖုံးကာ

ဟိန်းဟိန်းမြည်နေတဲ့ မိုးသံများကိုပင် မကြားရတော့ပေ။

အပိုင်း(၂)

"အဲဒါရှင့်ကြောင့် ဘယ့်နှယ်တော် ကလေးတွေ ဆန္ဒကိုမမေးကြဘဲ ဇွတ်စီစဉ် ကြရတယ်လို့ အခုတော့ ကောင်းရောမို့လား ထွက်ပြေးသွားလိုက်ကြတာ ဆယ်ရက်တောင်ကျော်ပြီ ဟွန်း"

ဒေါ်မြလေးမေ သမီးပျောက်သွားတာကြောင့် ရတက်မအေး ဖြစ်နေရသလို တားသည့်ကြားက ဇွတ်စီစဉ်သည့် ယောက်ျားဖြစ်သူကိုလည်း ကျိတ်ဆူနေမိတော့၏။

ဒေါ်မာလာမြတ်တို့ လင်မယားလည်း အိမ်ရောက်နေကြပြီး ကလေးတွေကို လိုက်ခေါ်ဖို့ လာတိုင်ပင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ် မမြပြောတာမှန်တယ် ကျွန်မတို့ကိုတော့ တိုင်ပင်သင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား အခုတော့ ဘယ်နေ့ကျ မင်းသားမင်္ဂလာဆောင်ဆိုပြီး လာပြောတာ ကျွန်မသားမှာ ဖအေပဲ ရှိတာလား ပြောရလွန်းလို့လည်း အာတောင်ပေါက်တော့မယ် ခုထက်ထိ ခေါင်းကငုံထားတုန်း"

"ပြောစရာမရှိလို့ နေမှာပေါ့ မာလာရယ် ကလေးတွေသတင်းက အစအနတောင် မရတော့ ဒင်းတို့ပါးစပ်တွေ မဟာကြတော့ဘူးလေ"

"မြကလည်းကွာ"

ဦးနေနိုင် မိန်းမဖြစ်သူ အပြောကြောင့် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း လေပြေလေးနှင့် စကားဆိုနေသည်။ ဒေါ်မြလေးမေနဲ့ ဒေါ်မာလာမြတ်တို့ မျက်နှာတွေ မဲ့ရွံ့နေကြပြီး ထိုင်နေကြရင်းက ခါးထောက်မိကြ၏။

"တော်ပြီတော်ပြီ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေကို မပြောတော့ဘူး မာလာရေ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ သွားခေါ်ကြမယ် ဆိုရင်တောင် ဘယ်လိုက်ခေါ်ရမှာတုန်း ပြီးတော့ အတူထွက်သွားတာ လုံးလုံးမဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်မမြဲ သားနဲ့သမီးက ကျားနဲ့ဆင်လိုပဲ မျက်နှာချင်း ဆိုင်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတာ ဒီတော့ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ မြို့ကိုပဲ သွားကြလိမ့် မယ်ထင်တယ် ဒါပေမဲ့ ဘယ်မြို့လဲ မသိပြန်ဘူး စုံစမ်းရသလောက် ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး မသိကြဘူးဘဲ ပြောကြတော့ သိပ်ခက်တာပဲ အဟင့်ဟင့်"

ဒေါ်မာလာမြတ်ငိုတော့ ဦးဝေယံက ပခုံးပေါ်လက်တင်ပြီး နှစ်သိမ့်နေပါသည်။ ဒါကိုပင်ပုတ်ချပြီး လက်မောင်းကို ထုရိုက်လျက် ...

"အဟင့် ကျွန်မသားလေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မအကွဲပဲ"

မျက်ထောက်နီတို့ဖြင့် ကြည့်ရင်း ငိုယိုနေရင်းက အသံဝါဝါကြီးနှင့် ပြောနေသော ဒေါ်မာလာမြတ်ကြောင့် ဦးဝေယံ လက်တွန့်သွားရသည်။

ဦးနေနိုင်နှင့် ဦးဝေယံဆိုသည်မှာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝထဲက ခင်မင်လာတဲ့ ခြံချင်းကပ် သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဖြစ်ပြီး ကလေးမွေးကြတော့လည်း နှစ်ပတ်လောက်သာ ကွာကြသည်အထိ အတွဲညီညီ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ စီးပွားရေးလည်း စပ်တူစပ်ဖက် လုပ်လာကြသည်မှာ ယနေ့ထက်ထိပင်။

ကလေးတွေ ငယ်စဉ်ကတည်းက တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ထားကြသည်အား လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ကာမှ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ မတည့်ကြမှန်း သိပေမဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ပြေလည်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖုန်းလာသံ ကြားသည်နှင့် ဒေါ်မြလေးမေ အပြေးအလွှား သွားကိုင်လိုက်သည်။ သမီးလေးများ ဖြစ်နေလိမ့်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့်ပေမဲ့ မဟုတ်ပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့် လင်းလက်သွားသော မျက်နှာသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ညှိုးကျသွားရတော့သည်။

"ဟယ်လို အန်တီမြလေး သမီးပခြုပ် သူငယ်ချင်းနန္ဒာပါ သူပျောက်နေတယ်လို့ သတင်းရလို့ပါ အန်တီ"

"အေးကွယ် သမီးလေးပျောက်နေတာ ဆယ်ရက်တောင်ကျော်ပြီ သမီးရယ် သမီးနဲ့အဆက်အသွယ် ရလို့လားဟင် သူဘယ်မှာတဲ့လဲ"

"တကယ်တော့ သူဘယ်မှာရှိမှန်း သမီးလည်း မသိပါဘူး ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်ကတော့ သမီးဆီ လာလည်မလို့ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ထားပါတယ် ဟို ရောက်မလာပါဘူး အန်တီ အဲဒါ ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ သမီးရယ် အန်တီရင်ပူလှပြီ ပြောပါဦး"

"သမီးတို့ဆီမှာ မိုးသက်လေပြင်းကျပြီး သင်္ဘောတွေ သမ္ဗန်တွေ မှောက်ကုန်ကြတယ်အန်တီ အဲဒီအထဲမှာများ ..."

"အို ... မဖြစ်နိုင်တာ သမီးရယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီးလေး တစ်နေရာရာမှာ အဆင်ပြေပြေ ရှိနေမှာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့အန်တီ အလောင်းပေါ်တာတွေ ရှိနေလို့ စိတ်ပူပြီး အကြောင်းကြားမိတာပါ သူလာတဲ့နေ့က မုန်တိုင်းတိုက်သွားလို့ပါ"

ဒေါ်မြလေးမေ ဆက်မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ တအင့်အင့်နှင့် ငိုညည်းရင်း ဖုန်းခွက်ထဲကိုပင် တည့်အောင် မထည့်နိုင်တော့။ အကူအညီတောင်းသည့် အကြည့်တို့ဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူကို ကြည့်မိရင်း ...

"ကိုရေ မြသမီးလေး လုပ်ကြပါဦး အဟင့်ဟင့်"

ဒေါ်မြလေးမေ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး တအိအိနှင့် ငိုနေရင်းက လဲကျသွားလေ တော့သည်။

ရက်သတ်တစ်ပတ် အတော်ကြာပြီးနောက် အတိတ်ကို ပြန်မမှတ်မိတာ ကလွဲလျှင် ကျန်တာအားလုံး သက်သာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရောက်နေတဲ့ နေရာသည် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှန်း သေချာမသိရ သေးပေမဲ့ ဒီမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးတို့သည် သနားကြင်နာတတ်သည်။ ဖေးမကြသည်။ ကူညီပေး လိုစိတ်များရှိပြီး မေတ္တာကြီးသူများသာ ဖြစ်ကြ၍ သူတို့နှစ်ဦးကပင် ပြန် အားနာ နေရတော့သည်။

ဆင်တူလက်စွပ်လေး နှစ်ကွင်းကြောင့် တညီတညွတ်တည်း လင်မယား ရယ်လို့ ယုံကြည်နေသူများကို သူတို့လည်း မငြင်းဆန်ဘဲ ဒီတိုင်းနေခဲ့ ကြ သည်မှာ အချိန်တွေပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေတော့သည်။

"အို မလုပ်ရပါဘူး မအေးရယ် သွားပါ"

ရီမာချက်ပြုတ်နေသော မီးဖိုထဲသို့ဝင်ပြီး ကန်စွန်းရွက် ဝိုင်းခြွေနေသည် အား ဆွဲယူပြီး အတင်းထွက်သွား ခိုင်းနေပါသည်။ ရောက်တာလည်း ကြာ ပြီဖြစ်သလို နေကောင်းလျက်နှင့် ဒီတိုင်းထိုင်မနေ ချင်တာကြောင့် ဝိုင်းကူ ကာမှ ကူညီမခံ ဖြစ်နေသော ရီမာကို ...

"ရပါတယ် မရီမာရယ် ကျွန်မလည်း နေကောင်းနေပါပြီ ဝိုင်းတော့ကူပါရ စေ"

အတင်းပင် အရွက်တွေကို ပြန်ဆွဲယူမှ အင်တင်တင်ဖြင့် တွန့်ဆုတ်တွန့် ဆုတ် လုပ်ပြီးမှ ပေးလေသည်။ ရီမာဆိုသော အပျိုကြီးမမသည် သူမနှင့် ကို

ချမ်းကို အလွန်ပင် ဂရုစိုက်ပြီး ခင်တွယ်နေသည့်သူပင် ဖြစ်သည်။ သူမပင်မ ဟုတ် ကိုချမ်းဝိုင်းလုပ်ရင်လည်း မကြိုက်တတ်ပါ။

"ဝေး ရီမာရေ ဟိုလင်မယားကို ငါ့ဆီလွှတ်စမ်းပါဦးဟ ပြောစရာရှိလို့"

ဦးထောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ အော်ပြောသည့် အသံကို မီးဖိုခန်းက သူမ ရော အိမ်နောက်ဖေးတွင် ပေါက်ပြီးသား ထင်းများကို စီရီနေသော ကိုချမ်း လည်း ကြားသွားလေ၍ အသီးသီး လျှောက်သွားကြသည်။

"လာထိုင် ငါ့တူနဲ့တူမ ဦးကြီးပြောချင်တာက မင်းတို့ ရှာခိုင်းထားတဲ့အိမ် အခုအဆင်ပြေခဲ့တယ်ကွ တို့အိမ်နဲ့တော့ အလှမ်းဝေးတယ် သို့နဲ့ လှဦးတို့ အိမ်နဲ့တော့ မျက်စောင်းထိုးပဲ လှဦးကိုတော့ ရင်းနှီးကြတယ်မို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး ဒေါ်လှဦးကို ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ် အခု လိုစီစဉ်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး ဦးကြီးရယ်"

"အိမ်က ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ ဦးကြီး"

"ပေးစရာ မလိုပါဘူးမောင်ချမ်းရ ဒါပေမဲ့ ပြင်ပြီးတော့ နေရမယ်ကွ အဲဒီ အိမ်က လူမနေတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီ မိသားစုလိုက် မြို့ပေါ် အလုပ် တက်လုပ်ကြတယ် ဆိုပါတော့"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး ပြင်ရမှာပေါ့"

ပြင်ရမှာပေါ့လို့သာ ဆိုလိုက်ပေမဲ့ ပြင်စရာပိုက်ဆံ သူ့မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ် တောင် မရှိပါ။ အိမ်ခွဲနေဖို့ကလည်း နှစ်ယောက်သား သေချာတိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေပေမဲ့ အကြာကြီး သူများ အိမ်တွင် နေဖို့က အားနာလှတာမို့ အိမ်ရှာခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ရ ပြီဆိုကာမှ ရင်မောသွားရတော့၏။

"ဦးကြီး ကျွန်မဆွဲကြိုးလေးကို ရောင်းပေးပါနော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ

ဘာမှ ပါမလာလို့ပါ"

"အေးအေး"

သူမလည်ပင်းက မြလည်ဆွဲလေးကို ချွတ်ပေးတော့ သူမမျက်နှာ ကွပ်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။ သူမမျက်နှာလေး ကြည့်လိုက်တော့လည်း နှမြောတသ ဖြစ်နေသည်ပုံပင်။

"ကျွန်တော့်နာရီပဲ ရောင်းလိုက်ပါဦးကြီး ရသလောက်ပေါ့ အိမ်ပြင်လို့ လုံလောက်ရင် ရပါပြီ ကျန်တာက ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်မယ် ကိုမောင် မောင်မြင့်က သူ့အလုပ်မှာ ပြောပေးမယ် ပြောပါတယ်"

"ဟေ့ မောင်မြင့်က ကမ်းနားမှာ ကုန်ကြမ်းတာမို့လား မင်းလုပ်နိုင် ပါမ လားငါ့တူ"

"လုပ်နိုင်ပါတယ် ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ"

တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေတဲ့သူမ ဦးကြီးလက်ထဲက နာရီကိုပြန်ယူပြီး သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ...

"ပြန်ဝတ်လိုက်ပါ နာရီကို မရောင်းပါနဲ့ အိမ်ပြင်ဖို့လည်း လုံလောက်မယ် မထင်ဘူး ကျွန်မဆွဲကြိုးလေးပဲ ရောင်းလိုက်ပါ နောက်လည်းရှိရင် ထပ် ဝယ်လို့ရတာပဲ နော်"

မလောက်မှန်းလည်း ခန့်မှန်းမိနေတာမို့ သူငြိမ်ပြီး လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဦးကြီးက လည်ဆွဲကိုယူပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားလေရာ သူတို့နှစ်ဦးပဲ ကျန်ခဲ့ တော့၏။

"ခဏပါပဲ ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်နော်"

"အင်းပါ ရတယ် အိမ်ပြင်ပြီးရင် ကျွန်မတို့ ပြောင်းနေဖို့က အိုးခွက်အစုံလို တယ် အဝတ်အစားကလည်း နည်းနည်းလိုမယ် ဒါကြောင့် ရှင်လိုက်သွား

ပြီး ဝယ်လိုက်နော် ဦးကြီးသွားရင်လေ"

"အင်းပါ မင်းခေါင်းမူးတာမျိုး ဖြစ်သေးလား"

"ဟင့်အင်း မဖြစ်တော့ဘူး မိုးအေးရင်တော့ နည်းနည်းကိုက်တယ်"

သူမခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး မှန်ရီဝေစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဇနီးလိုသာ ဆိုပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦး စိမ်းသက်သက် အခြေအနေသာ ရှိသေးသော်လည်း ရင်းနှီးရောင် ပေါ်နေတာမို့ လက်ရှိအခြေအနေကို လက်ခံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့လက်တွေက နုဖတ်နေသလို အသားအရည်သည်လည်း ဒီက အမျိုးသမီးတွေထက် အများကြီး ပိုဖြူပြီးစိုပြည်နေသည်။ ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက် မြို့သူဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ သေချာ၏။ သူလည်းပဲတောအလုပ်တွေနှင့် မရင်းနှီး မကျွမ်းဝင်လှပါ။

ဦးကြီးတို့ပြောတဲ့ အတိုင်းဆို ခရီးသွားဧည့်သည့်တွေပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျက်သုဉ်းသွားသည်ကိုလည်း အလိုမကျချင်။ ဘာနဲ့များ ထိခိုက်မိခဲ့သလဲမသိ။

အိမ်လေးသည် အတော်ပင် ကျဉ်းလှသည်။ တစ်ဆယ့်ငါးပေလောက်သာ အိမ်ကကျယ်ပြီး ကြမ်းခင်းသည် ဝါးထရံခင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးထမင်းချက်သည့် နေရာလေးကိုတော့ ဝါးများခြမ်းပြီး ခပ်ကျဲကျဲ ခင်းထားလေသည်။

"ကဲ ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေပြေနဲ့ နေလို့တော့ရပြီထင်ပုံ၊ မိုးလည်းမယိုတော့ဘူး အိမ်သာလည်း ကောင်းသွားပြီ ကဲ ဘာထပ်လိုသေးလဲ"

"မလိုတော့ဘူးဦးကြီး နေလို့ရရင် ပြီးတာပါပဲ ကျွန်တော်တို့က ဦးကြီးတို့ကို အားနာနေတာပါ ရောက်နေတာလည်း အတော်ကြာပြီမို့လား"

"မဟုတ်တာကွာ ခို့တောမှာ လူဆယ်ယောက်လောက် တင်ကျွေးရလည်း မဖြူပေါင် မင့်ဒေါ်လေးကတောင် အဆင်မပြေလို့ ပြောင်းကြတာလား မသိဘူးဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ"

သူမပစ္စည်းတွေ စီရီနေရာ ချနေရာမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်ပြီး ဦးကြီးဘက် လှည့်ကာ ...

"အဟင်း ဟုတ်တယ်ဦးကြီးရေ ဒေါ်လေးငိုနေလို့ဖြင့် ကျွန်မချော့လိုက် ရသေးတယ် အဆင်မပြေလို့ မဟုတ်ရပါဘူး ကျွန်မတို့လင်မယား အတွက်နဲ့ အားလုံးအလုပ်ပိုနေတာ မကြည့်ရက်လို့ပါတော်"

ဇာတာခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီး ဦးကြီးကို ပြုံးပြီးကြည့်နေတော့ ဦးကြီး ဆက်မပြောတော့။ ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးနေသော ဒေါ်လှဦး လက်ကိုတင်ပါးကို ပွတ်လျက်သုပ်ရင်းက ...

"မစိုးရိမ်နဲ့သူကြီး ကျုပ်တို့ရှိတာပဲ ကူညီတန်တာ ကူညီပြီး စောင့်ရှောက် လိုက်ပါ့မယ်"

"အေး နင့်ကိုပဲ အပ်ရတော့မှာပဲ ငါ့အိမ်နဲ့က အလှမ်းဝေးတော့ အရောက် နည်းမှာ အသေအချာပဲ"

"စိတ်ချ ဒီလင်မယား အတွက်တော့ ကျုပ်တာဝန်ထား"

ထဘီကိုမ,တင်ပြီး တင်ပလွေ ထိုင်ချရင်း ဦးကြီးယာထည့်လာသော ကွမ်း အိတ်ထဲက ကွမ်းတစ်ယာယူပြီး စားနေလေသည်။ ထိုအခါမှ ဝယ်မထားမိ တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ကျိတ်အပြစ်တင်နေ မိတော့သည်။ ဧည့်သည်ဖို့ ဧည့် ခံစရာကွမ်းကို အိမ်တိုင်းဆောင်ထား တတ်ကြသည်ကို သူမမေ့နေ ခဲ့သည် မို့လား။ ထို့ကြောင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲက အကြွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကိုချမ်း ကို မျက်နှာရိပ်ပြကာ လေးအိမ်ကျော်က ဆေးဆိုင်လေးသို့ အမြန်သွားလိုက်

သည်။

"မအေးက မပြောမဆို ဘယ်သွားတာတုံး"

"ဦးကြီးနဲ့ ဒေါ်လှဦးစားဖို့ ကွမ်းသွားဝယ်တာပါ"

"နှယ် မလိုပါဘူးကွာ"

ဒေါ်လှဦး စိတ်မချဟန်နဲ့ အိမ်ရှေ့ထွက်စောင့်နေပြီး ပြန်လာတာတွေမှ အိမ်ထဲခါးထောက်ကာ ဝင်လာလေသည်။ ထို့နောက် ထမင်းချက်တဲ့ အခန်းလေးထဲဝင်ပြီး အိုးတွေကို နေရာချပြီး ဗာဟီရ လုပ်ပေးနေလိုက်သည်။

"ရော့ဦးကြီး စားပါဦး"

"ပါပါတယ်ဟ ငါ့တူမရ သွားဝယ်စရာ မလိုပါဘူး ကဲ ဦးကြီးလည်း ပြန်မယ် မင်းဒေါ်လေး ဖျားနေတာ ဆေးဆရာ ဝင်ခေါ်ရဦးမယ်"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး"

သူတို့နှစ်ယောက် ဦးကြီးကို တာလမ်းမအထိ လိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှ ဒေါ်လှဦးက ...

"မအေးရေ ဒီနေ့တော့ ချက်မစားနဲ့တော့နော် ကျုပ်ချက်ထားပြီးပြီ"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်လှဦးရယ် မဟုတ်ရင် ဘာချက်စားလို့ စားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမယ်"

"သိတယ်သိတယ် မနက်ရောက်တော့ အသယ်လာရင် လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်"

မီးဖိုခန်းက ထွက်လာပြီး မထုတ်ရသေးသော အဝတ်များကို ထုတ်နေကာ ဗီရိုလေးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ပဲခူး ဒေါ်လှဦးအနား တိုးကပ်သွားပြီး ထဘီတွေကို ကိုယ်တိုက်ထုတ်လိုက်၏။

"ကိုချမ်းအဝတ်တွေ အပေါ်ထပ်မှာ ထားမယ်နော်"

"ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ခပ်သွက်သွက်ပင် နေရာချနေသော ဒေါ်လှဦးကို သူမတွေဝေစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ယောက်ျားလေး အဝတ်ဆိုတာ အပေါ်မှာထားတာ သင့်တော်တာ သိနေပေမဲ့ စိတ်ထဲက အလိုမကျချင်။ စိတ်ခုသွားပေမဲ့ သူမအဝတ်တွေကို အောက်ထပ်သို့သာ တွန့်ဆုတ်စွာ ထည့်နေမိတော့သည်။

"ဟဲဟဲ ပခြုပ် လာကြည့်စမ်း"

စက်ဖွီးဖွီးမျက်နှာနဲ့ မေးဖျားကို အကြောင်းမရှိ ပွတ်သပ်နေပုံက ဆရာကြီးစတိုင်နှင့်။ ပခြုပ် နှုတ်ခမ်းစွန်းတစ်ဖက် တွန့်တက်သွားအောင် မဲ့လိုက်ရင်းက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် သူ့အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

"ဒီမှာကြည့်စမ်း"

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး စိတ်ညစ်နေတာ ငါ့နာမည်က ဘာလို့များ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိနေရတာပါလိမ့်နော် နင့်ကျတော့ ဟိုအောက်မှာ"

"ဘာ"

ဂရိတ် ၁၁ အခန်း၁ ရှေ့တွင် ကပ်ထားသော ကျောင်းသားစာရင်းတွင် မင်းမြတ်ဇာတာက ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်နေသည်။

ဘာသဘောနဲ့ ပြမှန်းသိနေတဲ့ ပခြုပ် ဟွန်းခနဲ မဲ့ရွဲရင်း ...

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ငါကအဆင့်တစ် ရထားတာလေ တစ်ကျောင်းလုံးသိတယ်"

"ငါလည်း အဆင့်တစ်ပဲလေ အေးနော် အဆင့်တစ်ချင်းတူပြီး ငါကသာ ထိပ်ဆုံးမှာ ရောက်နေတာ အဲဒါခွဲခြားတာပဲ ပခြုပ်ရ"

မချို့မချဉ် မျက်နှာပေးဖြင့် သနားပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြည့်လေးနှင့် ကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြတော့ ပြေလျော့ထွန်းထွန်းလူး သွားလေတော့သည်။ ချက်ချင်း ဆရာမ နားနေဆောင်သို့သွားပြီး အတန်းပိုင်ဆရာမအား သွားပြောမည့် ပြေလျော့အနောက်သို့ ဇာတာတကုပ်ကုပ် လိုက်ချောင်းကြည့်မိသည်။

ဒီကောင်မလေး မခံချင်အောင်ပြောရင် လုံးဝအငြိမ်မခံတတ်။ ထို့ကြောင့် စနောက်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဆရာမအနား သွားရပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို စုထော်ကာ ပလုတ်ပလောင်းပုံစံနှင့် ပြောနေလေသည်။

"ဆရာမ သမီးအဆင့်တစ် ရရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ မင်းမြတ်ဇာတာနောက်ကို ရောက်နေရတာလဲ အဆင့်တစ်ချင်း အတူတူကို ဘာလို့သူက အပေါ်ဆုံးမှာ ရောက်နေရတာလဲ"

ဒေါ်သန္တာ ပြေလျော့လာပြောသည်နှင့် သိနေသည်ဆိုတဲ့ပုံဖြင့် ခပ်ပြီးပြီးလေး ကြည့်နေသည်။ ဒီကျောင်းတွင် မင်းမြတ်ဇာတာနှင့် မြေပြေကို ကျောင်းသားများမက ဆရာဆရာမ အားလုံးကသိသည်။ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးမားကြသလို အမြဲလိုလို ရန်ဖြစ်စကား များကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်း ဒေါ်သန္တာ ကောင်းကောင်းသိပြီးသားမို့ ...

"ဒီလိုသမီးရဲ့ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ယောက်ျားမိန်းမဆိုတာ အတူနေထိုင် လာကြပေမဲ့ ယောက်ျားလေးကသာ ဘုန်းကြီးတော့ ရှေ့ရှေ့ကတည်းက ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေရဲ့ အထပ်မှာ ရှိကြရတယ် ဒါပေမဲ့ အခုက အဲလိုမဟုတ်တော့ဘူး မိန်းကလေးတွေလည်း ရင်ဘောင်တန်း နိုင်နေပြီ သူကယောက်ျားလေးတွေ အားလုံးအထပ်မှာ ရှိနေတာပါ သမီးရဲ့ အထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီးက မိန်းကလေးတွေ အားလုံးရဲ့ အထပ်မှာရှိတာ နှစ်ယောက်လုံးက အတူတူပါပဲ သမီးရယ်"

"ဟုတ်လားဆရာမ သူက အဆင့်တစ်ချင်းတူပြီး သမီးက သူ့အောက်မှာ

ရောက်နေတာတဲ့ အဲဒီသမီးကို လှောင်နေတယ်"

"သူ့မသိလို့ပါကွယ် အတူတူပါပဲ စိတ်ထဲမထားနဲ့ သူကဒီလိုပဲ အဲ့ကောင်က အူကြောင်ကြောင်ရယ်"

"အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဆရာမ အဲ့သတ္တဝါကအရူး အဲ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဆရာမရှေ့ စိတ်လွတ်ပြီး ပြောပြီးမှ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လာချောင်းတာ သေချာနေသည့် ဇာတာသည် သူမရှေ့က လျှောက်သွားတာဖြစ်ပြီး ကောင်းကောင်း မလျှောက်ဘဲ တွန့်လိမ်ကာ ဖင်ကိုပင်ခါလျှောက် နေသည်မှာ သက်သက်လုပ်ပြနေခြင်း ဖြစ်၍ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ကောက်ပေါက်လိုက်တော့သည်။

"အ ဘယ်ကြက်မ ငါ့ကိုဖိနပ်နဲ့ ပစ်တာလဲ တောက်"

"ဘယ်ကြက်မ ဖိနပ်စီးတာ နင်မြင်ဖူးလဲ မသာရဲ့ ငါပစ်တာ ဘာဖြစ်ချင်လဲ"

နဖူးချင်း ထိလုမတတ် မာန်ဖီနေကြသည့် သူတို့နှစ်ဦးအနား သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပြီး လူစုလာခဲ့သွား ကြလေတော့သည်။

"တွေ့မယ် ငါ့ကိုများ ကြက်မတဲ့ ခွေးကောင်ကများ"

အပိုင်း(၃)

ညနေအတော် စောင်းနေသည့် အချိန်မှ ဒေါ်လှဦး၏ မိခင်ဒေါ်လုံသည် တုတ်ကိုအားပြုလျက် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ရောက်ပါသည်။ သူတို့လှမ်းမြင် လိုက်တာကြောင့် အိမ်ရှေ့ ထွက်ကြိုလိုက်သည်။ မကြာမီ ဒေါ်လှဦးလည်း ရောက်လာ၏။ ဒေါ်လှဦးတို့ ရောက်လာမှ သူတို့နှစ်ဦးလည်း အသက်ပုံမှန် ရှူနိုင်တော့သည်။ မဟုတ်လျှင် မှောင်တော့မဲ့ အချိန်တွေအတွက် စိုးထိတ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ့်နှယ်ဘယ်လို အိပ်ကြရလေမလဲ။

"လာအဘွား ဖြည်းဖြည်း"

"ရတယ် ရတယ် ဟဲ့လှဦး မောင်ထောရောက်ပြီလား"

"သွားခေါ်နေပါပြီ အမေရဲ့"

ဇာတာအဘွားကို ဖျာခင်းပေါ် နေရာချပေးပြီး ရေဆင့်တွင် နှစ်ယောက်သား ပြားပြားဝပ်ဝပ် ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်လှဦးသည်လည်း အိမ်ပေါ်ဆင့်တွင် တက်ထိုင်ကာ ဦးထောက်အလာကို လည်ဆန့်ပြီး မျှော်နေ၏။ ဘာကြောင့်လဲ မသိပေမဲ့ ကြောက်အားပိုနေကြတာ အမှန်။ သူစိမ်းအရပ်မို့ စိတ်အားငယ်မှုက မင်းမှုနေပြီး ခေါင်းကိုယ်စီ ငုံ့ထားမိကြတာ တိုင်ပင်စရာပင်မလိုပါ။

ခဏအကြာ ဦးထောက်နှင့် ဦးမောင်မောင်မြင့်တို့ ရောက်လာကာ အိမ်ငယ်လေးအတွင်း ကုန်းပြီးဝင်လာကြပြီး အဘွားဒေါ်လုံရဲ့ နံဘေး ဝင်ထိုင်

ကြသည်။ အိမ်ပေါက်သည် လေးပေလောက်သာမြင့်ပြီး အကျယ်မှာ လူတစ်ယောက်သာ ကောင်းကောင်းဝင်ဆံ့ဖွယ် အကျယ်ဖြစ်၏။ အိမ်ခေါင်မိုးကတောင် သူတို့အရပ်နှင့် လွတ်တယ် ဆိုရုံမျှသာ။

"မေ့နေတာ အမေလုံရေ ဒီမှာဒီမှာ"

ဦးထောက်ကီ လိပ်လာသော လက်ထပ်စာရွက် နှစ်ရွက်ကို ကြမ်းခင်းပေါ်ဖြန့်ပြီး ပြောလိုက်စဉ် ဒေါ်လုံခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်ပြီး သူတို့ကိုကြည့်၏။

"ဒီရွာရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း အကြင်လင်မယားတွေဟာ အရင်ဆုံး သစ္စာခံပြီး ကတိကဝတ်တွေ ပြုကြရတယ် မဟုတ်ရင် တရားမဝင်ဘူး"

အဘွားဒေါ်လုံ ရှင်းပြနေသည်ကို နားထောင်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိပြန်သည်။ ဆင်တူလက်စွပ်ကြောင့် လင်မယားလို့ ထင်မြင်နေကြရာမှ အခုတော့ တရားဝင်လင်မယား ဖြစ်ကြရဦးမည်။

"ဦးကြီးမေ့နေတာ ငါတို့ရဲ့ အမေလုံသာ သတိမပေးရင်ခက်ရော ဓလေ့ဆိုတာ နယ်တိုင်းရွာတိုင်းမှာ ရှိတယ်ကွဲ့ ဦးကြီးတို့ တိမ်တမန်ရွာကတော့ အမျိုးမျိုးသော ထုံးတမ်းအစဉ်အလာတွေ ရှိကြတယ် ရှင်ပြုတာ၊ နားထွင်းတာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုတာ၊ အလ.အတန်းလုပ်တာ စုံလို့ပေါ့ကွာ အခုကတော့ လက်ထပ်ထုံးတမ်းအရ လုပ်ကြမှာပါ မင်းတို့ လက်ထပ်ထားပြီးသား ဆိုပေမဲ့ ဒီရွာကိုရောက်တော့ ဒီရွာရဲ့ဓလေ့ကို ကျင့်သုံးရမယ် ငါတို့နဲ့တူမ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲခင်ဗျာ ဦးကြီးတို့ ရွာထုံးစံအတိုင်းသာ လုပ်ပါ"

"အင်း ... ဒီလိုကွ တရားဝင်လင်မယား ဘဝရောက်ဖို့ မင်္ဂလာဆောင်ဘိတ်သိတ်ခံရုံနဲ့ ဒီရွာမှာမပြီးဘူး ရပ်ရွာလူကြီးနဲ့ အမိအဖတွေရှေ့မှာ လင်ကမယားကို မယားကလင်ကို ငါးပါးသီလ လုံရပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို

အပြန်အလှန် ပေးကြရတယ်"

"ခင်ဗျာ"

"ရှင်"

ပြိုင်တူ အာမေဍိတ်သံများ ထွက်လာကြပြီး ရှိသမျှ လူကြီးတွေကို မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်နှင့် လိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ငါးပါးသီလလုံဖို့က တစ်သက်လုံး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ စိတ်က တွေဝေသွားစေသည်။

"မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ ဒါက ထုံးတမ်းစဉ်လာ အရပါပဲ ကတိကဝတ်တိုင်း ငါးပါးသီလ လုံကြေးသာဆို မောင်မောင်မြင့်တို့ ဘယ်အရက်သမား ဖြစ်နေ လိမ့်မလဲ"

"ဟာ သူကြီးကလည်းဗျာ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာပါ"

"ဖာမနေနဲ့ ငါကဥပမာပြတာ ... ကဲ အခုကတော့ လက်မှတ်အရင်ထိုးကြ ပြီးရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး မောင်ချမ်းက အရင်ကတိကဝတ် ပြုရမယ် နောက် မအေးပေါ့ ဟုတ်လား"

ကိုယ်စီခေါင်းဆက် ပြလိုက်ပြီး လက်မှတ်အရင် ထိုးသည်။ ပြီးမှ ဦးထော ကီ ပြောတဲ့အတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ကတိမပေးခင် ဇာတာပင့်သက်ကို ဝအောင်ရှိုက်ပြီး ပခြုပ်ကို ငေးစိုက်နေရင်းက နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ ...

"ကျွန်တော်မောင်ချမ်းသည် ဇနီးဖြစ်တဲ့ မအေးအပေါ် ငါးပါးသော သီလ တို့ကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြအောင်နေပြီး တစ်ဘဝစာလုံးလုံး မပြယ်သော ကတိနဲ့ ပေါင်းဖက်သွားပါ့မယ်"

ပခြုပ်ပါးမို့ထက် နီမြန်းလာခဲ့ပြီး မျက်လွှာချကာ ရှက်ပြီးပြီးနေမိသည်။ နေရသည်လည်း ပူတူတူအိုက်စပ်စပ် နိုင်လှသည်။ ရှက်စိတ်မွန်နေလို့သာ ဖြစ်မည်ထင်၏။

သူမအလှည့် ရောက်ပြီမို့ အားလုံးက ငေးကြည့်နေကြသည်။ တံတွေးတစ် ချက်မျိုးပြီး လည်ကိုဆန့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် နှုတ်မထွက်ရဲ ဖြစ်နေသည်။

"မရှက်နဲ့ မအေးရေ ဒီလိုပဲ ကျုပ်လည်း ကတိကဝတ် ပြုခဲ့ရတာတော့ ပြောပြော"

"ဟုတ် ကျွန်မမအေး သူ့အပေါ်မှာ ကံငါးပါးလုံပြီး မယားဝတ်တရား ကျေ ပွန်ပါ့မယ်"

လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အကျဉ်းချုံးမင်္ဂလာပွဲလေး အထမြောက် သွားခဲ့သည်။

"ကဲ မောင်ထော မနက်ကျတော့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်နဲ့ မင်္ဂလာဦး အလ.လေး လုပ်ပေးလိုက်ချည်"

"ဟုတ်ကဲ့အမေလုံ ကျုပ်စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်"

အဘွားဒေါ်လုံက မှာကြားဆုံးမ သည်များကိုလည်း ခေါင်းငုံ့နာခံနေပြီး ဦး ထောက်ကြား ဝင်ထောက်လိုက် ဒေါ်လှဦးတို့ လင်မယားက ကြားဝင် ထောက်လိုက်နှင့် စီညံသွားတော့သည်။ ဘေးအိမ်များက လူများက ကလေး ခါးထစ်ခွင်သူကခွင် ထဘီရင်လျားနဲ့ အမောတမော ပြေးကြည့်သူက ကြည့် နှင့် အိမ်ရှေ့တွင် ပွဲလမ်းသဖွယ် ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ နှစ်ယောက်သား တွေးလိုက်မိတာက ဒီရွာကရွာသားတွေ အစွဲအလမ်း ကြီးကြသလို စပ် လည်း စပ်စုလွန်းကြသည် ဆိုတာပါပဲ။

အိပ်ချိန်ရောက်တော့

နှစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင်က ဘေးနှစ်ဖက်လုံး ကားနေပြီး အလယ်တွင် အလွတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျောပေးလျက် လှဲအိပ်နေကြပြီး အတွေး

ကိုယ်စီနှင့်။

ဦးကြီး ဦးထောက်တို့အိမ်တွင် နေရသည်အား အားတုံအားနာ ဖြစ်သဖြင့် ပြောင်းနေကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ လွယ်လွယ်ကူကူ။ တကယ့်တကယ် တော့ ခက်ခဲလွန်းလှသည်။ မစိမ်းပေမဲ့ မရင်းနှီးတဲ့ သူတို့နှစ်ဦး အမှန် တကယ် အကြင်လင်မယားဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကတော့

"လုပ်နိုင်ပါ့မလား ဒေါ်လှဦးပြောတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်တဲ့ ကုန်ထမ်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ အရလွယ်ပေမဲ့ နောက်ဆို ဒဏ်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့ အခြား အလုပ် လုပ်ပါလားဟင်"

"အဆင်ပြေမှာပါ စစ်ချင်းတော့ ဘယ်အဆင်ပြေမှာလဲ နောက်တော့ လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ စိတ်မပူနဲ့နော်"

အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်တဲ့သူကို ပခြုပ်စိတ်ပူစွာ စကားဆိုနေ မိသည်။ မနေ့ထဲက အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ငါးလေးဟင်း အိုးကပ် လေးနဲ့ ငပိရည် ပျစ်ပျစ်တစ်ခွက်ကို ချိုင့်ထဲထည့်ပေးပြီး အပေါ်လက်ဂိုင်း တွင် ပဝါလေးတစ်ထည် ချည်ပေးလိုက်သည်။

ဘေးဆိုင်က ဝယ်လာသော ဖလန်ထည် အနီကွက်လက်ရှည်နဲ့ မြကြာဖြူ အကွက်စိပ် လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ခပ်ဖားဖား ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ အလုပ်သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဦးမောင်မောင်မြင့် လာခေါ်လျှင် အသ င့်လိုက်သွားရုံသာ

အချိန်ကလည်း မနက်လေးနာရီ ခွဲရုံသာ ရှိသေးပြီး မိုးလည်းတဖွားဖွား ကျနေ၏။ ခနီအမိုးကတစ်ဆင့် အိမ်တံစက်မြိတ်တွင် တတောက်တောက်နှင့် ရေစက်များ ကျနေသည်အား အတိုင်းသား ကြားနေရပြီး ပရစ်နှင့်ဖား

များ အော်မြည်နေသည်ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ထိုအချိန် ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရလို့ ဇာတာအိတ်ကို တစောင်းဆွဲလွယ်ကာ ပြုတ်ကမ်းပေး သော ထမင်းချိုင့်ကိုယူရင်း ...

"အားအားရှိ ငိုမနေနဲ့နော် မရီမာတို့ ဒေါ်လှဦးတို့ လာအဖော်လုပ်ပေးမယ် ပြောတယ် ကိုယ်သွားမယ်နော်"

ပပြုတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ချိုင့်မကိုင်တဲ့လက်နဲ့ ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှတစ်ဆင့် ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ သို့သော် လှည့်တကြည့်ကြည့်နှင့်သာ ဖြစ်၏။ ဒီကိုရောက်တဲ့ နှစ်လအတွင်း ပထမဆုံး ခွဲခွာရခြင်း ဖြစ်သည်။

တိမ်တမန်ရွာနှင့် အမရပူရမြို့သည် တစ်နာရီခန့် ကြာသောခရီးဖြစ်သည်။ စက်လှေဖြင့်သာ သွားလာနိုင်ပြီး အလုပ်ကို အချိန်မီရောက်ရန် မနက်လေး နာရီ ထရသည်။ ငါးနာရီတွင်ထွက်သော စက်လှေဖြင့် အမရပူရမြို့ရဲ့ ရွှေ ကြက်ယက် ဆိပ်ကမ်းကို မနက်ခြောက်နာရီအရောက် အလုပ်ဝင်ကြရ သည်။ ညနေလေးနာရီ အပြန်စက်လှေနှင့် ငါးနာရီထိုးလောက် အိမ်ပြန် ရောက်တတ်ကြောင်း ပြောပြထားသဖြင့် သူသိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

"ဘာမှမပူနဲ့ မအေးရေ ညည်းယောက်ျားအတွက် ငါတစ်ယောက်လုံးရှိ တယ် နော်"

"ဦးမောင် သူ မလုပ်နိုင်ရင် မခိုင်းပါနဲ့နော်"

"အေးပါဟာ စိတ်ချ သူမထမ်းနိုင်ရင်ငါလည်း မလုပ်ခိုင်းပါဘူး တခြား အလုပ် ရှာပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်"

လက်ကနုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည့်နောက် သူမ လိုက်ကြည့်နေမိ

သော် မှိုင်းညိုနေသော တိမ်ဆိုင်တွေကြောင့် လောကတစ်ခွင် ပိတ်ပိတ်
မှောင်နေ၍ မြင်ကွင်းမှ မမြင်ရတော့ပါလေ။

မိုးမလင်းသေးသော်လည်း အိမ်တိုင်း မီးကိုယ်စီထွန်းပြီး အလုပ်သွားဖို့
ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကလေးငိုသံတွေ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ အိုးခွက်သံ
ထင်းပေါက်သံများက မိုးနံ့ပါသော လေတွေနဲ့အတူ ရောထွေးပါလာ၍
အတိုင်းသား ကြားရပြန်ပါသည်။

မကြာခင် အချိန်အတွင်း မိုးစင်စင် လင်းလာခဲ့ပြီး ငါးစိမ်းသည်များ
ပဲပြုတ်သည်နဲ့ မုန့်သည်များ ခုနစ်သံချီအော်ဟစ်ကာ ရောင်းနေကြသည်။
တိမ်တမန်ရွာသည် ရွာကြီးမဟုတ်သော်လည်း အိမ်ခြေတစ်ထောင်ခန့်ရှိ၏။
အရှေ့လမ်း နောက်လမ်း ဘေးလမ်း စသဖြင့် သင့်တင့်ရာတွင် အိမ်ဆောက်
ပြီး လေပေးသင့် သူတို့အစုလိုက်လေး နေထိုင်တတ်ကြသည်။

သူတို့နေသည်က တောင်ဘက်ကျပြီး အနောက်လမ်းဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ
မစိပ်သော်လည်း လူသူများ၏။ တစ်အိမ်တွင် ကလေးလေးယောက်နှင့်
အထက် ရှိသူကများပြီး ကလေးတွေ စုဝေးရာ နေရာလေးဆိုလည်း မမှား။
ထို့ကြောင့်လည်း မပျင်းရဘူးလို့တော့ အောက်မေ့ရပါသည်။

"လာပါဦး"

ပုစွန်တွေငါးတွေဖားတွေ ပါတယ်ဆိုသော အသည်ကိုခေါ်ပြီး ကြည့်လိုက်
သည်။ စားဖားကြီး သုံးလေးကောင်ပါနေ၍ ပခြုပ်လက်ရွံ့သွားသည်။

"ဒါကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး မအေးရဲ့ ဖားပြုတ်မဟုတ်ဘူး စားဖားကြီးလို့
ခေါ်တယ် ကြက်သားချက် ချက်စားရင် သိပ်ကောင်းပဲ ဈေးမကြီးပါဘူး တစ်
ဆယ်သားမှ လေးရာဈေးပဲ ယူပါလား"

"မလုပ်ပါနဲ့ရှင် မကိုင်ရဲပါဘူး မနေ့က ငါးလေးဟင်း ချက်ထားတော့ အခု

ငါးရုံပဲ ဝယ်မယ်လေ တစ်ဆယ်သား ဘယ်လောက်လဲ"

"အကြီးက သုံးရာဈေး ဒီနည်းနည်းသေးတာက နှစ်ရာငါးဆယ်ဈေး"

"ဒါဆို ကြီးတာနှစ်ဆယ်သားထည့်"

ဈေးသည် ချိန်ပေးပြီးနောက် ထည့်စရာ စလုံတစ်လုံးကမ်းကာ အိမ်ဝတွင် ချထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အိတ်ထဲက ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကိုယူပြီး ဗန်းကိုပင့်ပေးလိုက်သည်။

ငါးအရှင်တွေကို ဘယ်ကစကိုင်ရမလဲ မသိ၍ မီးဖိုခန်းတွင် ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်နေမိသည်။ ဆူဆူဆူဆူနှင့် ဝင်လာသော ဒေါ်လှဦးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်သွား၏။

"ငါလည်းမေ့နေတာ အိမ်ကအမေနဲ့ ကလေးတွေအတွက် မနက်စာ အမိချက်ပြုတ် နေရတယ် ထမင်းချမ်း မကျန်လို့လေ ကဲ ... ဘာချက်ပြီးပြီလဲ၊ ဟော ငါးကဒီတိုင်း ရှိသေးတာလား ဖယ်ဖယ်"

သူ့အား အတင်းဖယ်ပြီး ငါးခေါင်းကိုချိုးကာ သတ်အပြီး ဓားယူကာ ကြေးခွံခွာနေပါတော့သည်။

"ဟဲ့ ဘယ်လိုချက်မှာလဲ"

"စဉ်းကောချက်မှာ ဒေါ်လှဦး ကျွန်မငရုပ်သီးတော့ ထောင်းပြီးပြီ အဲ့ ... ငါးအရှင်ကို မကိုင်ရဲလို့ မနေ့က ငါးလေးဝယ်တော့ သတ်စရာ မလိုဘူးလေ အဲ့ဒါကြောင့် သတ်ခိုင်းဖို့ မေ့နေတာ ဒေါ်လှဦးကို လာခေါ်ဖို့ကိုလည်း အားနာတာနဲ့"

"ဒီတိုင်းထိုင်နေတယ် ဆိုပါတော့ ဆီမွှေးအရင်သတ်ထား မီးလည်းမမွှေးရသေးဘူး မွှေးလိုက်"

ဒေါ်လှဦး လုပ်ခိုင်းသမျှ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လိုက်လုပ်နေမိပြီး ကျဉ်းမြောင်း

သော အခန်းအတွင်း လူလည်း ချာချာလည်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဒီ အလုပ်တွေနှင့် အကျွမ်း မဝင်သလို တစ်ခါမှတောင် လုပ်ဖူးတယ်လို့ ထင် တောင်မထင်မိခဲ့။ အခုတော့ မိုးရွာနေတဲ့အချိန် အိမ်ငယ်လေးထဲမှာ သူတို့ နှစ်ဦးသား မီးမတောက်လို့ မီးခပ်ရ ဆီပေါက်လို့ ထွက်ပြေးရနှင့် ပျာယာခတ်ပြီး ချွေးပြန်နေပါတော့သည်။ ဒေါ်လှဦးကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ မညည်းညူတဲ့အပြင် တဟားဟားနှင့် သဘောတကျ ရယ်မောနေပါ တော့သည်။

"လုပ်လုပ် အမြဲလုပ်ရမှာတွေ တတ်ထားမှဖြစ်မှာ မိန်းမဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စ နိုင်နင်းရတယ် ညည်းက အတိတ်မေ့သွားလို့ ထမင်းဟင်းချက်တာတောင် မေ့သွားတယ်ထင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း လက်ရာက ရှယ်ပါအေ ... ဟဲ့ ချိုးတူပြီ မန်ကျည်းနှစ်ထည့်တော့ ရပြီ"

မန်ကျည်းသီး အစိတွေ အဖတ်တွေပင် မဖယ်ဘဲ ငါးတွေချိုးတူးနေသဖြင့် အလန့်တကြား လောင်းထည့်မိပြီးမှ ဒေါ်လှဦးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

"အမလေး စစ်ထည့်ရတယ်ဟဲ့ မိအေးရဲ့ ငါ့နှယ်နော် အခုတော့ အစိတွေပါ စားရတော့မှာပေါ့ ကောင်းရောငါ့တူမရယ် ဟားဟားဟား"

ဟန်ဆောင်မှုကင်းစွာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း အော်ရယ်သံကြီးကြောင့် ခြေရင်းအိမ်မှ မသင်းရောက်လာပြီး "ဘာဖြစ်ကြတာလဲ" မေးတော့ ဒေါ်လှ ဦးမှာ အရယ်ရပ်ကာ ပြောလိုက်လျှင် မသင်းပါ ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်ပါ တော့သည်။

ကြားထဲက သူမ ဇက်ကလေးပုပြီး မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ်ညံ့လိုက်တာဆိုပြီး လှောင်ရယ်တာမျိုး မဟုတ်တာ သိပေမဲ့ မခံချင်စိတ် ဖြစ်မိတာအမှန်။ မေ့နေတဲ့ အတိတ်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ မသိ ပေမဲ့ သူဟာ အရှုံးမပေးတတ်တဲ့ အောက်ကျမခံတဲ့ စိတ်အပြည့်အဝ ရှိသူ

မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးသပ်လိုက်မိလေသည်။
